

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκυκλιωμένον ὑπὸ τοῦ Ἑπουργείου τῆς Παιδείας. — Ἐγκύκλιος ἀρ. 30, ἀπὸ 11 Ἀπριλίου 1932 —

ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα τῆς Μέσης καὶ Στοιχειώδους Ἐκπαιδεύσεως.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΤΗΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἐτησίᾳ δραχμαὶ 100, Ἐξά-
μηνη δραχ. 53, Τρίμηνη δραχ. 30.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἐτησίᾳ φράγκα γαλλικὰ 60,
ἡμίμηνη 35 καὶ τρίμηνη 20.

ΑΜΕΡΙΚΗΣ : Ἐτησίᾳ δολάρια 4, ἡμίμηνη 2
καὶ τρίμηνη 1.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΑΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' εἰ συνδρο-
μαὶ ἔρχίζον τὴν 1ην οἰουθήμετου μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'. — Τόμος 40ὸς

Ἀθήναι 6 Μαΐου 1933

Ἔτος 55ον. — Ἀριθ. 23

Ἡ ΠΕΡΙΟΥΣΙΑ ΤΗΣ ΜΠΕΤΤΥ

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ ΕΥΔΟΧΙΑΣ ΔΥΡΥΣ

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Ὁ Ριχάρδος διασκεδάεζε μαζί της καὶ τοῦ ἔκανε γόδοτο νὰ τὴν ξεσηκώσῃ ἀκόμη περισσότερο.

— Ἐλπίζω, παπαγαλάκι, ἔλεγε ἡ Μπέττυ εἶχε συνηθίσει πιά αὐτὸ τὸ παρατσούκλι, καὶ δὲν πειραζόταν, ἐλπίζω ὅτι ἡ ἀδριανή μας ἡμέρα θὰ εἶναι ἀκόμη πιὸ ωραία ἀπὸ τὴν σημερινή. Θυμάσαι ὅτι μοῦ ἔχεις ἀναθέσει νὰ αγοράσω τὰ μουσικὰ ὄργανα ποὺ χρειάζονται γιὰ τὸ σπίτι σου.

— Ναι, κύριε, εἶπέ τὸ παιδί μὲ μάτια ποὺ ἔλαμπαν ἀπὸ εὐχαρίστηση.

— Ὅα ἀγοράσουμε τόσα ποὺ νὰ γεμίσουμε ὅλο τὸ σπίτι. Ὅα μπορῆς νὰ δώσης συναυλίες καὶ χοροὺς γιὰ χίλια πρόσωπα.

— Ἐλα, Ριχάρδε, δὲν πιστεύω νὰ κάνης παρόμοιες τρέλλες, εἶπε ἡ μητέρα του. Πρὸς τὸ παρὸν ἡ Μπέττυ χρειάζεται ἓνα πιάνο γιὰ νὰ μελετᾷ καὶ ἓνα γραμμόφωνο γιὰ νὰ βάζῃ τοὺς φίλους της νὰ χορεύουν.

— Μὰ κι' ἐγὼ δὲν σκοπεύω νὰγοράσω περισσότερα, ἔκανε γελώντας ὁ Ριχάρδος.

— Γρήγορα, παπαγαλάκι, βιάσου, εἶπε ὁ κύριος Βὲν-Κοῦρε τὸ ἄλλο πρωὶ τὴν ὥρα ποὺ κἀθησαν στὰ τραπέζια γιὰ νὰ πάρουν τὸ πρόγευμά τους. Δὲν θὰ μᾶς φθάσῃ ἡ σημερινή ἡμέρα γιὰ νὰ τελειώσουμε ὅλες τὶς δουλιές ποὺ ἔχουμε νὰ κάνουμε.

— ὦ, μὰ σήμερον, δὲν ἔχουμε παρὰ μοναχὰ δύο πράγματα νὰ αγοράσομε: ἓνα πιάνο κι' ἓνα γραμμόφωνο. Δὲν εἶναι σὲν καὶ χτές.

— Πρῶτα ἀπ' ὅλα πρέπει νὰ μάθης, μικρὴ μου Μπέττυ, ὅτι δὲν αγοράζει κανεὶς ἓνα πιάνο ὅπως αγοράζει ἓνα τραπέζι ἢ ἓνα μπουφέ. Τὸ ὄργανο αὐτὸ χρειάζεται μεγάλη προσοχή στὴν ἐκλογή του. Νομίζεις ὅτι

θὰγοράσουμε τὸ πρῶτο πιάνο ποὺ θὰ μᾶς δείξουν; Ὅα πάμε σὲ πολλὰ μαγαζιά. Ὅα ἰδοῦμε, θὰ συγκρίνομε, θὰ δοκιμάσομε. Ὑστερα ἔχουμε νὰ γυρίσομε καὶ τὴν πόλη. Νὰ περπατήσομε, νὰ χαζέψομε καὶ νὰ ἰδοῦμε ὅλα τὰξιοπεριέργα. Αὐτὸ θὰ μᾶς πάρη πολλές ὥρες.

— Ἐίσθε πολὺ καλὸς, κύριε, εἶπε ἡ Μπέττυ μὲ τὸ γλυκὸ τῆς χαμόγελο, ποὺ φροντίζετε τόσο πολὺ γιὰ ἓνα κοριτσάκι σὲν καὶ μένα.

— Πρῶτα ἀπ' ὅλα, μικρὴ μου Μπέττυ, εἶμαι ὁ κηδεμών σου καὶ εἶναι ὑποχρέωσή μου νὰ ἐνδιαφερόμαι γιὰ ὅτι μπορεῖ νὰ σοῦ εἶναι χρήσιμο ἢ εὐχάριστο. Ἐπειτα, τὸ ξέρης

ὅτι σὲ ἀγαπῶ πολὺ, παπαγαλάκι μου, καὶ ἐλπίζω ὅτι κι' ἐσὺ μὲ ἀγαπᾷς λιγάκι.

— ὦ, ναι, κύριε, πολὺ! ἔκανε τὸ κοριτσάκι.

Καὶ μ' ἓνα κίνημα γέματο εὐκλιρ-
γεια ἔβαλε τὸ χέρι της στὸ χέρι τοῦ νέου.

Ἄν ἡ προηγούμενη ἡμέρα ἦταν διασκεδαστικὴ γιὰ τὴν Μπέττυ, αὐτὴ ἦταν ἀκόμη περισσότερο. Ὁ Ριχάρδος ἦταν ἀρκετὰ καλὸς μουσικός. Δὲν τὸν ἔφθανε νὰ ἀκούῃ τὰ διάφορα πιάνο, ὅπως τὰ ἔπαιζαν οἱ ὑπάλληλοι ποὺ ἦταν γι' αὐτὸν εἰδικῶς τὸν σκοπὸ στὰ καταστήματα, ἀλλὰ ἤθελε νὰ τὰ δοκιμάσῃ καὶ μοναχὸς του. Ἐπαιξε λοιπὸν μερικὰ κομμάτια σὲ κάθε πιάνο καὶ καταμάγευε τὴν Μπέττυ ποὺ νόμιζε πὼς βρισκόταν στὸν παράδεισο. Ποτὲ ἴσαμε τότε ἡ φτωχὴ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΠΑΙΔΙΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ

— Καλὸ τὸ χαμόγελο, μὰ... δὲν εἶναι καμμιὰ βία νὰ τὸ πιὸ ἀμέσως...

μικρούλα δεν είχε ακούσει παρόμοιες μελωδίες. Πότε-πότε κανένας από τους οικοτρόφους της κυρίας Τούκερ, δοκίμαζε να βγάλει μερικούς ήχους από το ξεκουρδιστο και ξεχαρβαλωμένο πιάνο, που «στόλιζε» το σαλόνι της Γουώρρεν-στρήτ. Μα οι νότες που έβγαίναν απ' το δυστυχισμένο εκείνο πιάνο, έμοιαζαν τόσο με τις μελωδίες που άνηχουσαν κάτω από τα καλλιτεχνικά δάχτυλα του Ριχάρδου, όσο οι ήχοι του βιολιού μοιάζουν με το νιαούρισμα της γάτας. Για την Μπέττυ ήταν μια απόλαυση να ακούει, και αν είχε το θάρρος θα φώναζε: «Κι' άλλο, κι' άλλο!» κάθε φορά που τελείωνε ένα κομμάτι.

Ευτυχώς, για μεγάλη χαρά της Μπέττυ, ο Ριχάρδος ήταν πολύ δύσκολος. Έχοντας απόφαση να αγοράσει ένα όργανο τέλει, δεν αποφάσισε να διαλέξει προτού να επισκεφθή όλα τα μουσικά καταστήματα της Νέας Υόρκης και προτού εξετάσει και δοκιμάσει όλα τα πιάνο που οι καταστηματάρχες τους συνιστούσαν για τα καλύτερα του μαγαζιού τους. Έτσι η Μπέττυ πέρασε μερικές απολαυστικές ώρες, που την έκαναν αφάνταστα ευτυχισμένη.

— Αγαπās την μουσική, παπαγαλάκι; ρώτησε ο Ριχάρδος βλέποντας την έκσταση που ζωγραφιζόταν στο πρόσωπο της μικρής του προστατευομένης.

— Ω ναι, πολύ, κύριε. Κι' έπειτα έσαι καίζεις τόσο ώραία!

— Αλήθεια, μικρή μου Μπέττυ; έκανε ο νέος χαμογελώντας γι' αυτό τον άφελή θαυμασμό. Αν είναι έτσι, τίποτε δεν σ' έμποδίζει να παίξεις και σ' τόσο καλά όσο κι' εγώ.

— Εγώ; απόρησε η Μπέττυ. Μα δεν ξέρω καθόλου.

— Θα μάθης, άμα πάρης μαθήματα, και ύστερα από καιρό θα παίξεις καλύτερα κι' από μένα. Πρέπει όμως να μελετās πολύ!

Αυτή η σκέψη, ότι θα μπορούσε κι' αυτή να μάθη να παίξει πιάνο, δεν είχε ακόμη παρουσιασθεί στο μυαλό της Μπέττυ. Την χαροποίησε λοιπόν σε τέτοιο βαθμό, ώστε φώναξε:

— Ω, τίποτε δεν θα μου φαινόταν βαρύ, αν ήξερα, ότι θα μάθαινα κι' εγώ να παίζω τόσα ώραία κομμάτια!

— Αν είναι έτσι, παπαγαλάκι, τότε θα επιτύχης, είπε ο Ριχάρδος. Με την εργασία όλα τα πετυχαίνει κανείς. Άλλά, πρόσθεσε, μου φαίνεται πως βρήκα το πιάνο που ανειρευόμουν. Αυτό εδώ, έκανε κτυπώντας μερικούς συγχωρδίες, βγάζει ήχους γεμάτους και μαλακούς, που δεν τούς άκουσα από κανένα άλλο πιάνο. Η

έκλογή μας λοιπόν θα σταματήσει σ' αυτό εδώ. — Και τώρα έμπρός να διαλέξουμε το γραμμόφωνο, ή την πιάνολα; ή την ρομπία που θέλεις. Η μητέρα μου έχει δικιο. Θα σου χρειασθή όταν θέλετε να χορέψετε και ύστερα θα διασκεδάξη και την αδελφούλα σου. Κι' αλήθεια, παπαγαλάκι, έχεις πραγματικά σκοπό να «αγοράσης» μια αδελφή, όπως έλεγες;

— Ω, ναι, κύριε, βέβαια. Και όσο πιο γρήγορα γίνεται. Μου φαίνεται πως θα είναι πολύ ώραίο να έχω μια μικρή χαριτωμένη αδελφούλα.

— Σκέφθηκες όμως τις εθόνες που θανάλαθης άμα υιοθετήσης αυτό το παιδάκι; εξακολούθησε ο Ριχάρδος με σοβαρότερο τόνο. Δεν θα μείνι πάντοτε μωρό, και δεν θα είναι σ' όλη του τη ζωή μια κούκλα για να παίζης μαζί της. Θα μεγαλώση και τότε πρέπει να φροντίσης για την ανατροφή της και για την μόρφωσή της. Τα σκέφθηκες όλα αυτά;

— Ναι, κύριε. Άλλά μου φαίνεται, απ' όσα μου έχει πει ο κύριος Μόρρις, ότι τα χρήματά μου με φθάνουν...

— Δεν πρόκειται μονάχα για τα χρήματα... άρχισε να λέη ο Ριχάρδος, αλλά σταμάτησε. Σκέφθηκε ότι η Μπέττυ ήταν πολύ μικρή ακόμη για να καταλάβη. Άργότερα μπορούσε να της ξανακάη λόγος.

— Άς την αφήσουμε να πάρη την αδελφούλα που θέλει, είπε μέσα του. Τουλάχιστο, το φτωχό παιδάκι που θα διαλέξη, θα περάση ευτυχισμένο τα μικρά του χρόνια.

Έτσι την άλλη μέρα, συντροφουμένη από την μίς Βάν Κούρετ, ή Μπέττυ πήγε στο όργανοπωλείο για να κάνη μια έκλογη, που θα χρειαζόταν πολύ μεγαλύτερη προσοχή από την έκλογη ενός πιάνου. Εκεί τούς δέχθηκε με μεγάλη εδγένεια μια ήλικιωμένη και σεβάσμια κυρία. Φάνηκε ένθουσιασμένη όταν έμαθε για ποιά σκοπό είχαν επισκεφθεί το άσυλο, και τούς δδήγησε άμέσως στο διαμέρισμα όπου βρισκόταν τα βρέφη.

Μέσα στην εύρύχωρη αίθουσα βρισκόταν τόσα μωρά, τό ένα παιδί χαριτωμένο από τό άλλο, ώστε η Μπέττυ τά έχασε και δεν ήξερε μπροστά σ'ε ποιά να σταθή και ποιά να προτιθαυμάση. Στο τέλος, σάν παιδί που ήταν ακόμη, κάθησε κατάχαμα και άρχισε να παίξη μαζί με τα μωρά. Ευτυχώς σ' αυτό τό διάστημα ή μίς Μάργκκαρετ είχε άφασωθεί στην προσεκτικότερη εξέταση των μικρών όργανων. Βοηθούμενη κι' απ' την διευθύντρια του όργανοπωλείου, κατέληξε

να ξεχωρίση ανάμεσα στα άλλα χαριτωμένα παιδάκια, ένα παχουλό κουκλάκι με τριανταφυλλένια μάγουλα, και καστανά ματάκια που τό έλεγαν Πόλλυ. Η σύντομη και θλιβερή ιστορία του ήταν αρκετά ικανοποιητική για την μίς Μάργκκαρετ. Οι γονείς του ήταν καλοί και τίμοι εργάτες και είχαν σκοτωθεί από τυχαίο δυστύχημα. Η υγεία του παιδιού ήταν σιδερένια.

Η μικρή Πόλλυ ήταν στάληθια ένα πολύ νόστιμο κοριτσάκι. Χαμογελούσε όλη ώρα, δείχνοντας τά μαργαριταρένια της δοντάκια, και με τό χαμόγελο αυτό ένα χαριτωμένο λακκάκι σχηματιζόταν στο άριστερό της μάγουλο. Θα έλεγε κανείς πως καταλάβαινε ότι έπρόκειτο να κριθή τό μέλλον της, και προσπαθούσε να φανή όσο τό δυνατόν πιο άξιαγάπητη για να δωθή κάθε δισταγμό.

— Τι νόστιμη που είναι, έλεγε η Μπέττυ κάθε τόσο. Είναι ακριβώς ή αδελφούλα που όνειρευόμουν. Την αγαπώ κιόλας με όλη μου την καρδιά και καταλαβαίνω πως δεν θάργηση κι' αυτή να μ' αγαπήση.

— Αν είναι έτσι, είπε ή μίς Μάργκαρετ χαμογελώντας με τον ένθουσιασμό της μικρής της φίλης, τότε δεν χρειάζεται να φάχουμε περισσότερο. Η έκλογη μας έγινε.

— Ναι, και να την πάρουμε μαζί μας τώρα άμέσως, δήλωσε άσφασιστικά ή Μπέττυ.

— Όσο για να την πάρουμε μαζί μας, είναι άλλος λόγος. Δεν μπορούμε να την έχουμε στο ξενοδοχείο, ένόςω βρισκόμαστε στην Νέα Υόρκη, κι' ούτε στο Γκρήνμπορου μπορούμε να την σταλούμε, άφοδ δεν έχει ακόμη έτοιμασθεί τό σπίτι. Άλλωστε θα χρειαστή να πάρουμε και μια νταντά για να την περιποιείται. Πρέπει λοιπόν να μείνι, εδώ ως που να γυρίσουμε έμεις οι ίδιοι στο Γκρήνμπορου κι' εως ότου να έχουν τελειώσει όλες οι έτοιμασίες του σπιτιού σου.

Παρά την άνυπομονησία της ή Μπέττυ αναγκάστηκε να παραδεχθή τις σωστές αδιές συμβουλές. Και για να δώση διέξοδο στον ένθουσιασμό της, όταν γύρισαν πίσω στο ξενοδοχείο και κατέβηκαν στην τραπέζα για να γευματίσουν, δεν έκανε τίποτε άλλο παρά να μιλάη για τό μωρό και να εκθειάζη όλες τις χάρες και τις όμορφίες του: Τά γλυκά του ματάκια, τά σγουρά του μαλλιά, τά τριανταφυλλένια μάγουλάκια του, κι' ακόμη τό γελάκι του, τούς ήμερους του τρόπους και τά μωροδιστικά μισόλογά του.

Ο ΔΙΚΟΥ ΔΑΚΗΣ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑΚΙ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

ΚΓ'.

Ο γιατρός κι' ή γυναίκα του θα προγενματίζαν σ' ένα φιλικό τους σπίτι. Ο Γεώργιος, με την άδειά τους, προσκάλεσε στο πρόγευμα τον Πετράκη, τη Λούση και τον Τοτό.

— Να μην κάμετε τράλλες, τούς σύστησε φεύγοντας ο γιατρός.

— Όχι! θάμαστέ φρόνιμοι! του ύποσχεθήκαν τά παιδιά.

Έπειτα ο θεός Κωστής θα πήγαινε στις δυο να τά πάρη και να κάμουν ένα μεγάλο περίπατο.

Τό τραπέζι στρώθηκε για τέσσερις στο κίβκι, που είναι κοντά στην κουζίνα.

— Έχουμε ώραία φαγιά, λέει ο Γεώργιος στους φίλους του.

— Και γλύκισμα; ρωτά ή Λούση.

— Ναι, όμελέττα με μαρμελάτα από βερούκοκο.

— Να της ρίξουμε από πάνω και ρούμι, προτείνει ο Πετράκης. Θα τό ανάψουμε και θάναι τί ώραία!

— Πάω να ιδώ αν υπάσχη ρούμι, λέει ο Γεώργιος και βγαίνει.

Σ'ε λίγο, γυρίζει με μια μπουτίλλια που την κρύβει κάτω απ' τό τρα-

πέζι. Σαβίρουν πρώτα μια σούπα, έπειτα κοτόπουλο με πιτζέλια. Τά παιδιά τρώνε με όρεξη κι' όλοένα μιλούν και γελούν. Να κι' ή όμελέττα. Είναι σ'ε χουσή κι' εύωδιάζει. Ο Γεώργιος βγάζει τη μπουτίλλια, χύνει άφθοο ρούμι πάνω στην όμελέττα και τό ανάβει μ' ένα σπίρτο. — Ω, τί ώραία φλόγα γαλάζια! Τά παιδιά είναι ένθουσιμένα.

— Πολύ καλή ιδέα, λέει ή Λούση.

Έκείνη τη στιγμή, ο ξάδερφός της ο Τοτός, για να ιδή καλύτερα, τη σπρώχνει. Η Λούση, για να μην πέση, πιάνεται από τό τραπέζομάντηλο και τό τραβά. Η παιτέλα με την όμελέττα αναποδογυρίζεται, τό τραπέζομάντηλο πιάνει φωτιά. Πιάνουν και τά μαλλιά της Λούσης που ξεφωνίζει σπαραχτικά. Γρήγορα, ο Πετράκης βγάζει τη μπλούζα του, τη ρίχνει στο κεφάλι της μικρής και την τραβά έξω απ' τό κίβκι. Αυτό τη σώζει.

Όστόσο τό πρόσωπό της κι' ο λαιμός της έχουν καψίματα φοιχτά. Η μικρή πονάει πολύ, κλαίει. Μα και τά χέρια του Πετράκη είναι καμένα. Τά δυο άλλα παιδιά, με τούς ύπηρέτες, πολεμούν να σβύσουν τη φωτιά ρίχνοντας κουβάδες νερό. Μα του κάκου. Τό κίβκι καίγεται σάν πυροτέχνημα.

Έβαλαν τη Λούση στο κοσβάκι του Γεώργιου. Σ'ε λίγο φτάνει κι' ο θεός Κωστής και με φοβική βλέπει την πυρκαϊά. Έξω όμως από εγκάματα και κάνει άμέσως μάν όλοψη για τό πρόσωπο της Λούσης και τά χέρια του Πετράκη. Όλοι είναι καταλυπημένοι. Ο περίπατος ματαιώ-

— Τι ευτυχισμένη που θα είμαι, όταν θα μπορέση επιτέλους να έλθη στο σπίτι! Τι χαρά για μένα να την έχω συντροφιά, να μπορώ να παίζω μαζί της, να την περιποιούμαι!

— Πώς, παπαγαλάκι; φώναξε ο Ριχάρδος με άπελπισία. Την διάλεξες κιόλας έτσι, μονάχη σου, χωρίς να κάνης λόγο σ'ε κανένα;

— Σ'ε κανένα; διαμαρτυρήθηκε ή Μπέττυ ζωνρά. Όχι δά, δεν ήμουν μοναχή μου! Μαζί μου ήταν κι' ή μίς Μάργκκαρετ, κι' αυτή με βοήθησε να διαλέξω την Πόλλυ. Αυτή μίλησε στη διευθύντρια του όργανοπωλείου και της είπε πως θέλω ένα μικρό κοριτσάκι για να τό κάνω αδελφούλα μου. Κι' ή διευθύντρια βρήκε πως αυτή που διάλεξα ήταν πολύ χαριτωμένη. Και ή μίς Μάργκκαρετ τό ίδιο.

— Πολύ σωστά, είπε ή μίς Μάργκαρετ. Κατά τά άλλα όμως διάλεξες σύμφωνα με τό γούστο σου.

— Δυποδομαι πολύ, λυποδομαι πάρα πολύ, έκανε ο Ριχάρδος. Άλλά ή έκλογη αυτή δεν μπορεί να επικυρωθή.

— Να επικυρωθή; ρώτησε ή Μπέττυ που δεν γνώριζε αυτή τη λέξη, τί πάει να πη αυτό;

— Αυτό πάει να πη ότι σ' αυτή την περίπτωση ή έκλογη σου είναι σάν να μην έγινε.

— Και για ποιά λόγο; φώναξε ή Μπέττυ, έτοιμη να θυμώση.

— Ναι και για ποιά λόγο, παρακαλώ; ρώτησε κι' ο κύριος Μόρρις πρόθυμος να ξεσπαθίση για την «μικρή του πελάτιδα». Η μίς Μάργκκαρετ ήταν ελεύθερη να διαλέξη τό κοριτσάκι που ήθελα σύμφωνα με τά γούστα της και με τις προτιμήσεις της. Κανένας δεν έχει τό δικαίωμα να την έμποδιση; Θέλει να πάρη την μικρή αυτή Ντάλλυ. Πόλλυ, δεν ξέρω πως τη λέγε, γι' αδελφή της.

(Άκολουθεί)

ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑ!

Στους κάμπος έξεχάστηκα χτες βράδυ. Μονάχα ή Σελήνη μου μιλούσε, από ψηλά με κοίτας, μου γελοούσε. Και σκόρπας της ψυχής μου τό σκοτάδι.

Τ' άγερη τό δροσόλουστο σ'ε χάδι. Έρχόταν τά μαλλιά μου και φιλούσε, Άρώματα άγριολούλουδων σκόρποσε, Τραγούδια χαρωπά, γιορτής σημάδι...

Πρωτομαγιά!.. Τη βλέπω να διαβαίνη Σάν δνεργο λευκή και στολισμένη, Κι' άλλώνω τά δυο χέρια πρδς Έκείνη.

Μά ξάφνου ή όκτασία του όνειρου [σβόνει] Έσπώ... Κοιτώ... και γύρω μου δεν [μένει]

Παρά μονάχα ή Χλόη κι' ή Σελήνη!.. ΜΑΡΙΑ Μ. ΦΑΡΑΓΓΑ

νεται. Και τί θα πούν ο μπαμπάς κι η μαμά του Γεώργιου όταν θα γυρίσουν στο σπίτι; 'Αμ' η θεία της Λούσης, όταν θα την ιδή σε τέτοια κατάσταση; Κι' ολ' αυτά εξαιτίας του Λιχουδάκη. Τι του ήθελε να γυρέψει ρούμι για την διελτίτα; Αυτές οι λιχουδιές είναι πολύ επικίνδυνες, όταν στο τραπέζι είναι παιδιά μονάχα...

Όσο ο Λούσης δεν αφήνει να τον μαλλώσουν. 'Αγαπά το μικρό της φίλο και τον υπερασπίζεται. — 'Ολοι μας φταίμε, λέει στο θείο Κωστή.

Ο Πετράκης κλαίει άκαρηνόγρητα. Από τους πόνοους που αισθάνεται στα χέρια, καταλαβαίνει πόσο πιο πολύ θα πονάει η καίμενη ή Λούσης και θαυμάζει το θάρρος της και την καλοσύνη της.

Όταν γύρισε ύστερα ο γιατρός κι είδε το κόσκι ζερίσιο που κάπνιζε, θύμωσε πολύ. 'Αλλ' άμα είδε και τη Λούση στο κρεβάτι, καταλυπήθηκε. Την περιποιήθηκε και δήλωσε πως θα την κρατούσε στο σπίτι του ως να την κάνει καλά. Το Γεώργιο τον τιμώρησε με στέρηση φρούτου για μία εβδομάδα. 'Αλλά και τάλλα παιδιά θέλησαν να λάβουν την ίδια τιμωρία. «'Ολοι μας φταίμε» δεν είχε πει η Λούσης;..

('Ακολουθεί)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΜΙΚΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Την θάλασσα την γνώρισα και την αγάπησα πρώτα-πρώτα σε μία μεγάλη άμμουδιά. Ήταν πολύ μεγάλη! Συχνά ή θάλασσα την μούσκευε με μεγάλα κύματα. Έρχόντουσαν πελώρια, σπούσαν άπάνω της σχηματίζοντας μεγάλες καμπύλες αφρισμένες, και ξανάφαιγαν, αφήνοντας βρεμμένη την άμμο και τόσο ίσια και όμαλή, σαν σιδερωμένη.

Άλλοτε, όταν η θάλασσα ήταν ήσυχη, ένα μικρό κυμάτισμα την τραβούσε προς τα μέσα, προς το πέλαγος. Τότε έμοιαζε σαν μία λίμνη και ή άμμος ήταν δλη στεγνή.

Σπάνια έρχόντουσαν βάρκες ν' άράζουν εκεί' οι πιο πολλές τραβούσαν στο μακρό της και πήγαιναν ν' άράξουν στο μικρό λιμάνι.

Πιο συχνά έρχόνταν εκεί οι φαρμάδες να τραβήξουν τα δίχτυα τους. Κουλούριαζαν τότε άτέλειωτα τα χοντρά σχοινιά τους, τραβώντας τα ρυθμικά, και ανεβαίνοντας άνάποδα την άμμο, πατώντας την βαριά με τα γυμνά τους πόδια.

Αυτές οι ώρες ήταν κουραστικές και άτέλειωτες για μένα. 'Η βάρκα περίμενε άδειανή με τα κουπιά βαλμένα μέσα κι' οι φαρμάδες τραβούσαν, τραβούσαν τα σχοινιά μέσα από τη θάλασσα. Με τα μάτια κουρασμένα κοιτάζα τότε θα φκνούν πια τα δίχτυα. Βαθιά κάποτε πρόβαινε ένα σημάδι, ένας μεγάλος φελλός, ένα βαρελάκι. Έβλυναν όπομονετικά οι φαρμάδες, το άφηναν στην άμμουδιά και ξανάρχιζαν βαριά το τραβήγμα των σχοινιών άμλητοι. Κουραζόμουν πια να περιμένω. Έπερτα μπρούμυτα στην άμμο και τους κοιτάζα. Ήταν νέοι και γέροι, με τα πόδια τους γυμνά ως τα γόνατα και τα χέρια ως τους άγκυβες. Τα μαλλιά τους κατασφωμένα κι' άκατάστατα από τον άε-

ρα, πέφτανε σε μία μεγάλη τοφα στο πρόσωπό τους. Ένας-ένας, έταν έφτανε κοντά στην κουλούρα με το σχοινί δίπλωνε όσο κρατούσε και πήγαινε έμπρός-έμπρός, να τραβήξει πάλι από την άρχή.

Πολλές φορές τους έβλεπα έτσι ώρες δλόκληρες, και περίμενα, με πόση άγωνία και έγω τα δίχτυα, να δώ τα φάρια ζωντανά! Και ποτέ δεν τα έβλεπα. Γιατί μόλις φτάνανε τα δίχτυα, μπαίνανε οι φαρμάδες στη θάλασσα, τα κυκλώνανε όλοι τους, και άδειάζανε τα φάρια στα κοφίνια τους, χωρίς έγω να μπορώ να τα δω, γιατί έγω έμεινα έξω στην άμμο, και δεν έφτανα να δω άνάμεσά τους. Γεμίζανε γρήγορα τη βάρκα τους, μαζύανε τα δίχτυα τους, τα φορτώνανε και εκείνα, έμπαιναν όλοι μέσα κι' έφευγαν.

Το μόνο που έβλεπα ήταν μερικά μικρά φάρια που ξεφύγανε από τα δίχτυα, μικρές μαριδοβλες ή σπάροι, που έφευγαν τρελλά από φόβο και χαρά που σώθηκαν. Τι γρήγορα που κολυμπούσαν! Μία στιγμή τα έβλεπα μόνο, έπειτα χανόνταν στα νερά.

Και ποτέ δεν μπόρεσα να χαρώ ένα φάρια που έπιθυμούσα. Ήθελα ένα ζωντανό μικρό φάρι να το κρατήσω στο χέρι μου, να το κλείσω στη φούχτα μου να το νιώσω να σπαρταράει. Πολύν καιρό το ήθελα. Κάθε φορά που έρχόνταν φαρμάδες, τριγύριζα εκεί και περίμενα όπομονετικά να έρθουν τα φάρια να μπορέσω να πάρω ένα.

Μά όταν έφταναν τα φάρια, φώναζαν οι φαρμάδες, γινόνταν βιαστικοί, και ήταν πάντα τόσο ή φασαρία, που δεν τολμούσα πια έγω να πλησιάσω και να ζητήσω ένα όπως άποφάσιζα πριν.

Όταν τους έβλεπα να φεύγουν βρεμμένοι, με όλα τους τα φάρια, μεγάλα και μικρά, που πολλές φορές

τα έβλεπα να σπαρταρούν να ξεφύγουν μέσα από τα κοφίνια και να πέφτουν μέσα στη βάρκα, με λαχτάρα με κυρίευε, και πικραμένη γιατί ποτέ δεν είχα το φάρια που έπιθυμούσα να κρατήσω στο χέρι μου, έφευγα κι' έγω σιγά-σιγά για το σπίτι, ακολουθώντας την βρεμμένη άμμο, άκρη άκρη, ως εκεί που τα μικρά κύματα μου βρέχανε τα πόδια.

'Απ' εκεί έβλεπα την φαρδάρκα με τα πολλά κουπιά να άπομακρύνεται και την παρακολουθούσα ως που έμπαινε στο λιμάνι. Έγω περπατούσα άκόμα, γεμάτη παράπονο και για κείνους τους φαρμάδες, που ποτέ δεν μου χάρισαν ένα φάρι ζωντανό, ένα μικρό φάρι, άφου πάντα ήμουν μπροστά τους όταν τραβούσαν την τράτα τους.

Και στο σπίτι που έφτανα ήμουν άκόμα πικραμένη. Καθόμουν στο πεζούλι της ταρατσας και κοιτάζα τη θάλασσα. Στο σπίτι είχαν πάντα φρέσκα φάρια, μα δεν πήγαινα ποτέ να τα δω. Δεν είχαν καμιά αξία εκείνα. Έγω ήθελα εκείνο, το ένα, το ζωντανό άκόμα από τα δίχτυα. Μπορεί και να το ξανάβάζα πάλι στη θάλασσα να φύγη, αν μου το έδιναν, μα το λίγο που θα το κρατούσα που θα ήταν δικό μου, με γέμιζε μία τρεμούλα λαχταριστή.

Μία φορά ώστόσο ο καπετάνιος της βάρκας, ένας μεγάλος γέρος με ένα μπλε παντελόνι σηκωμένο ως τα γόνατα και με ένα κακό στο καφέλι, με είδε που περίμενα και κατάλαθε τί ήθελα. Πριν άδειάσουν τα δίχτυα, πήρε ένα φάρι και μου το πέταξε:

— Πάρε, μικρό, μου φώναξε, να παίξω.

Έτρεξα και το άρπαξα από την άμμο που είχε πέσει. Πηδούσε και σπαρταρούσε δλόκληρο. Ήταν ένα μακρό παχουλό φάρι. Τόκλεισα στη φούχτα μου και λόγιζε μία έδω και μία εκεί. Έτρεπε σπαρταριστά. Ήταν γυαλιστερό και άγριο. Τόπιασα από την ούρα και το κράτησα πάνω από το νερό. Μά μου γλύστρησε, έπεσε μέσα, και σε μία στιγμή κολύπησε με όρμη δλόδια και έφυγε. Κοίταζα αστισμένη. Πόσο γρήγορα έφυγε!

Πίσω μου στεκόταν ο γέρο φαρδς. — Τι τόκανε το φάρι; με ρώτησε. Τούδειξα τη θάλασσα. — Έφυγε, είπα. — Έλα δω, μου είπε, και με πήρε από το χέρι.

Ανεβήκαμε σε ένα ψηλό βράχο. — Έλα να σου δείξω που πήγε το φάρι.

Έσκυψε, με σήκωσε από τα πόδια και το κεφάλι, όπως σηκώνουν τα μωρά, με τα χέρια του τευτωμένα. Δεν μίλησα ήθελα να δω τί θάκανε.

Μά κούνησε τα χέρια του σηκώνοντάς με, σαν να ζύγιζε το βάρος μου, μα, δυό φορές με δύναμη.

Κατάλαβα. Είδα κάτω τη θάλασσα να κίνη δλόκληρα στρογγυλά, στρογγυλά, κύματα και στη μέση να κολλάζη σαν να είχε ρίξει κανένας αότη τη στιγμή μία μεγάλη πέτρα.

— Μή! μή! σάς παρακαλώ! φώναξα και τον κοίταξα με τα μάτια γεμάτα δάκρυα.

Μά εκείνος δεν με είδε και δεν με άκουσε. Το λευκό του γέμι το άνακάτους ο άέρας κι' άμλητος κοιτάζε προς το πέλαγος.

Πετάχτηκα όρθή. 'Η πόρτα όρθάνοιχτη προς την ταρατσα ήταν φωτισμένη. Έτρεξα έξω.

'Η μαμά, ή θεία, κι' ο γέρος νοκοκώρης του σπιτιού μιλούσαν.

— Μαμά!

Ριχτηκα στην άγκαλιά της, την έσφιγγα τρελλά, δυνατά.

— Μή μ' άφινεις, μή μ' άφινεις. Για ένα φάρι, μόνο για ένα μικρό φάρι!

Εκείνη άνήσυχη με χάρδεσε, μου φίλουσε τα μαλλιά, να με ήσυχάση.

Ήθελα τόσο εκείνο το ζωντανό φάρι, που τόδα και στον ύπνο μου.

ΑΙΜΙΛΙΑ ΠΕΤΡΑΚΗ

ΤΟ ΤΡΙΤΟ ΚΑΙ ΚΑΛΥΤΕΡΟ ΛΑΓΚΟ ΠΑΡΑΜΥΘΙ

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

Καθώς μπήκαν και είδαν στη μέση της κάμαρας ένα τραπέζι και πάνω σ' αυτό ένα ταψί παλιό και ξεγάνωτο, είπε ο ταμίας του βασιλιά:

— Πολυχρομεμένο μου, την πάθαμε. Θα φύγουμε νηρτικοί! Έδώ όπως φαίνεται, βασιλεύει ή φτώχεια που έφερε στους γέρους την τρέλλα να μας καλέσουν σε τραπέζι.

— Δεν παράζει, είπε ο βασιλιάς, ως φάμε και μία φορά φτωχικά.

Οι γέροι τους δέχτηκαν ντυμένοι με τα πιο καθαρά τους ρούχα, προσκύνησαν τον βασιλιά και άμα πήραν την άδεια του να ετοιμάσουν το τραπέζι, είπε ο γέρος στο ταψί:

— Άνοιξε ταψί για τέσσερες, με φαγητά βασιλιά.

Άμέσως γέμισε το τραπέζι με λογίων-λογίων φαγιά, άκόμη και του πουλιού το γάλα βρέθηκε εκεί.

Ο βασιλιάς και ο ταμίας δεν είχαν φάει ως τότε τόσο σπάνια φαγητά και τα δοκίμασαν για πρώτη φορά στη ζωή τους.

'Απ' αυτά τόσο ευχαριστήθηκε ο βασιλιάς, που είπε στους γέρους πως θα ξαναπήγαινε κι' άλλη φορά να του κάνουν τραπέζι, μα πως θάπαίρνε και τη βασίλισσα.

Ο ταμίας δεν μπορούσε να χωνέψει, πως ένα τέτοιο άξετίμητο ταψί δεν το είχε αυτός παρά οι δυό παλιόγεροι, και βάλθηκε να το κίνη δικό του.

Για τούτο πέταξε δυνατά μία κουβέντα στον βασιλιά σαν έφευγαν από το σπίτι των γέρων, πως αυτό το ταψί που έβγαζε τόσο όφρατα φαγιά, έπρεπε να γανωθή για να φαντάζει σαν καινούργιο.

Την άλλη μέρα το πρωί πέρασε από το σπίτι των γέρων ένας γανωματής που διαλαλούσε:

— Γανωματής, χαλκώματα να γανώσω.

'Η γιατρά που είχε άκούσει τον ταμία να λέη στον βασιλιά για το γανωμα του ταψιού τους, φώναξε άμέσως τον γανωματή και του έδωσε το ταψί λέγοντάς του:

— Μάστορη, θέλω να βάλης δλη σου την τέχνη να κάνης το ταψί μου σαν καινούργιο, και να μου το φέρης γρήγορα κι' έγω θα σε καλοπληρώσω.

— Έννοια σου σταυρομάννα, άδριο που θα σου το φέρω θα μείνης ευχαριστημένη γιατί θα το ιδής καλύτερο κι' από καινούργιο. Έγω γανώνω τα τετζέρια και τα ταψιά του βασιλιά.

Την άλλη μέρα που της το πήγε, ή γιατρά βρήκε όφρατο, τίκριβοπλήρωσε και το έβαλε στη μέση του τραπέζιού. Μπαίνοβαίνοντας στη μάμαρα, το καμάρωνε που γυαλοκοπούσε κι' έλεγε πως έπρεπε να το είχε γανωμένο πριν κάνει στον βασιλιά το τραπέζι.

Όταν το μεσημέρι κάθισαν με τον γέρο της να φάνε, και του είπε, «Άνοιξε ταψάκι μου για δυό», κι' εκείνο δεν έβγαλε φαγιά καθώς άλλοτε, το πήρε ο γέρος στα χέρια του κι' άφου το κοιτάζε καλά της είπε:

— Γιατρά, την έπαθες και συ με τον γανωματή όπως έγω με τον πελατωτή. Μά ή γιατρά μουρούρα, άρχισε να του λέη:

— Ίσια κι' όμοια, συ πήγες το γάιδάρο στον πεταλωτή, κι' αντί να κάτσης να τον πεταλώση μπροστά σου, τον άφησες κι' έφυγες, έγω όμως δεν μπορούσα να πάω στο μαγαζί του γανωματή και να περιμένω ως που να το γανώση; θα πάω όμως τώρα να μου δώση το δικό μου ταψί και να πάρη το στο έδω πίσω.

Πήγε σε λίγο ή γιατρά και σαν του είπε να της δώση το ταψί της που

έβγαζε τα σπάνια φαγητά, ο γανωματής έσκασε στα γέλια και της είπε, αυτά είναι παραμύθια και να τον άφήση ήσυχο, γιατί δεν είχε καιρό να κουβεντιάξη μ' αυτήν που φαίνεται πως χρωστούσε της Μιχαλοσύ.

Γύρισε ή γιατρά άπελιτισμένη σπίτι της. Εκεί τα είπε στον γέρο της και τον παρακάλεσε να πήγαινε κι' εκείνος στο γανωματή, γιατί σαν άντρας που ήταν θα του μίλαγε καλύτερα.

Ο γέρος όμως της άπάντησε όρθά-κοφτά, ότι αυτός δεν είχε καμιά δουλειά με τον γανωματή και πως θα πήγαινε άκόμη μία και τελευταία φορά, να ιδή τον Άλη και να του ζητήση την συμβουλή του. Και όπως το είπε, τόκαμε.

Πήρε τον δρόμο και μία και δυό έφτασε στο άράπη το πηγάδι, και σκόβοντας μέσα σ' αυτό το κεφάλι του φώναζε:

— Άλη μου άχ! Άλη μου, που είσαι να με σώσης!

— Τι τρέχει πάλι; του είπε ο άράπης που παρουσιάστηκε μπροστά του.

— Το και τό, — και του ιστόρησε το πάθημα της γιατράς του με το ταψί, — και ήρθα να μου πής τί να κάνουμε.

— Στάσου μία στιγμή, λέει ο άράπης, κατέβηκε στο πηγάδι και σε λίγο άνέβηκε, κρατώντας στο χέρι του ένα μικρό ξύλινο κόπανο, και δίνοντάς το στον γέρο του είπε:

— Πάρε αυτόν τον κόπανο και να του λές: «Χόρεψε, κοπανάκι μου, στην ράχη του τάδε», λέγοντας και όνομά του, άκόμη, και τί χορό, σуртό, πηδητό, καρολαμά, πεντοζάλη, μπάλλο, και άνάλογα με τη διαταγή σου, το κοπανάκι θα φεύγη από τα χέρια σου και θα χορεύη εκεί που του δρισες και δεν θα σταματή αν δεν του φωνιάξης: «φθάνει, κοπανάκι μου, στάσου!» Αν τούτη τη φορά φανής έξυπνος, θα ιδής πως το κοπανάκι είναι το καλύτερο από τα δώρα που και ή γιατρά σου κουτοί και σάς πάρουν το κοπανάκι, να μη σε ξαναϊδούν τα μέτια μου και να μη γελαστής νάρθης μπροστά μου. Σβρε στο καλό.

Ο γέρος τον άράδιασε χιλια ευχαριστώ, και κρατώντας το κοπανάκι πήρε το δρόμο για το σπίτι του. Σαν προχώρησε λίγο, σκέφθηκε να δοκίμαζε στη ράχη του τί λογής χορό κάνει και του είπε:

— Χόρεψε, κοπανάκι μου στη ράχη μου सुरтό!

Άμέσως εκείνο έέφυγε από τα χέρια του κι' ά άτυχος γέρος έννοιωσε στη πλάτη του χτυπήματα με το χρόνο του सुरтό χορού.

Αυτό στην αρχή σάμπως να το άρσες, και λέει: «χόρεψε, κοπανάνι μου πηδηχτό», μα μόλις έννοιωσε τα κτυπήματα του πηδηχτού χορού, άρχισε να φωνάζει, όχι, όχι! και ως που να προλάβει να ειπή το «φτάνει, κοπανάνι μου, στάσου», είχε τραλλαθεί από τους πόνους.

Χαρούμενος ο γέρος σκέφθηκε: Τώρα ξέρω πώς να κάνω να πάρω πίσω τον γάιδαρο από τον πεταλωτή και το ταψί από τον γανωματή. Αν κοιτάνε και τους βασιτάει ή ράχη τους στο χορό του κόπανου, ως μη τούτ'ά δώσουν.

Και τρίβοντας λίγο τη ράχη του έλεγε:

—“Αχ, πώς πονάω! τί ξύλο είναι αυτό που δίνει το κοπανάνι μου, Θεούλη μου! Για την κουταμάρα που έκανα να φήσω τον γάιδαρο μου στον πεταλωτή, και τιμωρήθηκα, κι' έφα-

γα το τάγιο μου, τώρα μόλις πάω σπίτι, θά πω στο κοπανάνι να δώση και στη γριά μου το τάγιο της, για την κουταμάρα που ήθελε να γανώση το ταψί. Είχε δίκιο ο Άλγης που είπε πως τούτο είναι το καλύτερο από τα τρία δώρα που μάς έδωσε.

“Αμα έφτασε σπίτι του, μπήκε μέσα με κάτεβαμένα μούτρα και βιρυαναστέναζε από τους πόνους της ράχης του.

—“Ω! Έκανε ή γριά καθώς τον είδε κατσούφη, ωστόσο πήρε θάρρος και τον ρώτησε:

—“Ε! τί σου είπε ο άρπάης; Γίνεται τίποτα;

—“Τι να μου πη κι' αυτός ο μαύρος, που δεν ξέρει τρόπο να διορθωθή το κακό μας; Παρά μου είπε να μη ξαναπάω να τον σκοτώσω, και μου έδωσε και τούτο το κοπανάνι να του λέμε να μάς δέρνη για τις

κουταμάρες που κάναμε και οι δυο και μάς πήραγ τον Φλωριά και το ταψί. Εγώ, καθώς έρχόμουνα στο δρόμο, το έβαλα και μου έδωσε το πρώτο τάγιο, τώρα είναι ή δική σου σειρά. Κι' έδω ο γέρος είπε:

— Χόρεψε, κοπανάνι μου, στη ράχη της γριάς μου μπάλλο.

Μόλις το κοπανάνι άρχισε το χορό, ή γριά ξεφώνιζε δυνατά:

—“Αχ, όχι, άμάν γέρο, βόηθα με, θά με σκοτώση ο κόπανος!

—“Αμάν, ξαμάν δεν έχει, τώρα κι' εγώ βόηθα την ευκαιρία να βγάλω το άχι μου, που γιά το τίποτα με έβρισες «μαύρο βοϊδαρά».

—“Οχι, όχι, ποτέ πιά δεν θά σέ ξαναπώ έτσι. Μα και μένε, δεν σ' έβριζα από κανία, αλλά από κακή συνήθεια.

(Το τέλος στο ερχόμενο)

ΠΑΝ. Α. ΣΕΦΕΡΑΖ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΟΥΝΙΑ ΣΤΟ ΚΡΕΒΑΤΙ

1. «Α, να κι' ή κούνια! Θα κουνηθώ λιγάκι να χωνέψω...» — 2. «Τι ώρα! πώς μ' άρσες!...» — 3. «Ο θεός: «Κατέβα γρήγορα! κατέβα!» — Η Φώφη: «Γιατί; κάνω κανένα κακό;» — 4. «Ο θεός: «Μά δε βλέπεις, παιδί μου, πώς το ξύλο εκείνο έχει σαπίσει; Κι' αν σπάση, καθώς θά κουνιέσαι, τί γίνεται;» — Η Φώφη: «Μπα! τόσες φορές κουνήθηκα, μα δεν έσπασε ποτέ.» — Ο θεός: «Πολλές φορές πάει ή σάμνα στη βούση, μα μία φορά σπάζει.» — 5. «Η Φώφη δεν άκούει τίποτα. Φυλάει ν' άκομακρυνθή ο θεός της...» — 6. Και ξανακάθεται στην κούνια κι' άρχίζει να κουνιέται. Τρέχει κοντά της κι' ο Μπραϊμής, γανυζοντας με χαρά... — 7. «ΑΛΛ' άξαφνα τράκ! παταράκ! το σάπιο ξύλο σπάει, ή Φώφη κέρτει με το κεφάλι, χτυπά άσχημα...» — 8. Κι' από την κούνια, να την τώρα στο κρεβάτι, με πόνους, επιδέσιμους και γιατρικά. Ποιος της φταίει; Το κεφάλι της που το χτύπησε...»

(Ανεκρινώθη από τον Φωλιέρο Κρόμβελ)

Ο ΕΙΡΗΝΙΚΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ υπό MAURICE CHAMPAGNE

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

Υπάρχουν το κοριτσάκι έμεινε σιωπηλό και τα μάτια της στράφηκαν πάλι στην απέραντη θάλασσα και προσηλώθηκαν σ' ένα γλάρο που έμοιαζε σά να παρακολουθούσε το καράβι στο δρόμο του.

Στήν αρχή, το θέαμα αυτό φάνηκε να την ένδιαφέρει πολύ.

Με δυνατό φτερουγίσματα το πουλί ύψωνταν ψηλά στον άέρα και βιασρα αφήγονταν απότομα να πέση χαμηλά και περνούσε σχεδόν ξυστά πάνω από τη λεία επιφάνεια της θάλασσας.

Σε λίγο όμως, ώσάν να είχε κουραστεί, ή μικρούλα σφίχτηκε άκρόμη πιό κοντά στον πατέρα της κι' άκούμπησε το κεφάλι της στον ώμο του. Τα μάτια της σιγά-σιγά έκλεισαν και άποκοιμήθηκε βαθείά.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'

Γιάννης ο Ειρηνικός

Πίσω στην πρύμη, ενώ ο καπετάν-Μαθιός κρατούσε το δοκάκι, οι άλλοι ναύτες έψηνον καφέ και κάπνιζαν περιμένοντας καινούργιες διαταγές.

Με μεγάλη φροντίδα και προσοχή μήν την ξυπνήσει, ο πατέρας είχε σκεπάσει το κοριτσάκι με ένα μεγάλο μαύρο μάλλινο μπουσά, και δίχως να λή λέση την παρατηρούσε καθώς κοιμόταν, παρακολουθώντας την ήσυχη και κανονική άναπνοή της.

Θά ήταν πάνω από ένα τέταρτο της ώρας που το παιδί κοιμόταν, όταν, κοιτάζοντας γύρω του για να ιδή μήπως βρισκόταν εκεί κοντά κανένας ναύτης για να παραγγείλη μ' αυτόν στον καπετάν-Μαθιό να γυρίσει το τιμόνι κατά τη στεριά, ο πατέρας της Σούζης αντίκρισε το μικρό μούτσο.

Το παιδί στεκόταν μπροστά, με το μισό του σώμα κρεμασμένο έξω από την κουπαστή, με το σαγόνι άκουμπισμένο στα δύο του χέρια. Με την έμφυτη εκείνη περιέργεια που αισθάνεται κάθε φτωχό παιδί όταν βρίσκεται μπροστά σ' ανθρώπους καλοντυμένους, που τους ύποθέτει πλούσιους, ο μικρός μούτσος κοίταζε σκεπτικώς τους δυο επιβάτες.

Την πρώτη στιγμή, όταν είδε ότι βρισκόταν τόσο κοντά τους, θέλησε να φύγη και να χωθή πάλι σ' άμπάρ: μα ή άκίνησία του άγνωστου που δεν φαινόταν να τήν έχει αντίληφθει και ο ήσυχος ύπνος της μικρούλας, τήν καθησύχασαν.

“Άλλωστε ή περιέργειά του ήταν μεγαλύτερη άπ' το φόβο του.

«Τα δυο παιδιά κοιτάχτημαν σιωπηλά». (Σελ. 272, στ. α')

“Έμεινε λοιπόν εκεί, έτοιμος να τ'ό βάλη στα πόδια μόλις έβλεπε την παραμικρή ύποπτη κίνηση.

Ο επιβάτης με το σοβαρό και θλιμμένο πρόσωπό του και τα μαύρα του ρούχα, δεν κίνησε πολύ την προσοχή του, τα μάτια του όμως κερφόθησαν στη Σούζη με μεγάλο ένδιαφέρον.

Είχε άλλωστε δίκιο να ένδιαφερθή. Δεν τού είχε μιλήσει; Κι' έπειτα ήταν ένα παιδί σαν κι' αυτόν, συνομήλικό του ίσως.

“Η πρώτη του έντύπωση ήταν ότι την έβρισκε νόστιμη, πολύ νόστιμη

μάλιστα με τα μακρὰ ξανθά μαλλιά της που έπεφταν στους ώμους της: καθώς την κοίταζε όμως με μεγαλύτερη προσοχή, είδε ότι ήταν κάπως χλωμή, ότι τα χείλη της είχαν μόλις δίκαι, ότι τα μάγουλά της δεν έρόδιζαν, ότι ή μάγουλά της δεν είχαν ένα έλαφρό κόκκινο χρώμα, και ότι τα κλειστά της βλέφαρα ήταν στεφανωμένα με μαύρους κύκλους. Συγφρονώς παρατήρησε ότι ο επιβάτης την έσφιγγε στενότερα κοντά του, κάθε φορά που μές στον ύπνο της ή μαυροφορεμένη μικρούλα έδηχε, με ένα ξερό έλαφρό βηχάκι.

Οι παρατηρήσεις αυτές, μαζί με την άνάμνηση των γλυκών λόγων που τού είχε άπευθύνει ή μικρή άγνωστη, προκλήσαν μια περιέργη συγκίνηση στο φτωχό μούτσο, και έννοιωσε άμείως μια άνεξήγητη συμπάθεια για το κοριτσάκι αυτό.

“Ως εκεί που έφθαναν οι άναμνήσεις του δε θυμόταν να τού είχε ποτέ μιλήσει κανείς τόσο γλυκά, και τώρα που ο θυμός του έναντιον τού καπετάν-Μαθιού είχε περάσει κάπως, θά έννοιωθε μεγάλη εύχαρίστηση, εύτυχία μπορεί κανείς να πη, άν το κοριτσάκι άνοιγε τα μάτια του και τού ξαναμιλούσε.

Καθώς όμως έκανε αυτές τις σκέψεις, θυμήθηκε με τί άσχημο τρόπο είχε άπαντήσει στην έρώτησή της. Και τότε έννοιωσε μεγάλη ντροπή και κατάλαβε ότι δε θά μπορούσε να παρουσιασθή μπροστά της δίχως να κόκκινισή. Καλύτερο ίσως γι' αυτόν θά ήταν άν το κοριτσάκι δεν τον ξανάέβλεπε: άποφάσισε λοιπόν να κρυφτεί και να μήν ξαναπαρουσιασθή προτού βροδν ει επιβάτες από το καράβι.

“Έκανε κιόλας την κίνησή να φύγη, όταν άκουσε μια φωνή να λή πίσω του:

— Γιάννη, Γιάννη παιδί μου, έρχεσαι έδω κοντά μια στιγμούλα;

Σήκωσε το κεφάλι του με έκπληξη και κοίταξε.

Καθισμένος πάντοτε στην ίδια θέση ο επιβάτης τού έκανε νόημα να πάη κοντά του.

Την πρώτη στιγμή ο μικρός μούτσος έξακολούθησε να άπομακρύνεται, σαν να μήν είχε άκούσει, μα καθώς εκείνος έπέμενε, κοντοστάθηκε, μη ξέροντας τί να κάνη, και πήρε πάλι το φοβισμένο και δύσπιστο ύφος του.

τ' αγαπημένα πρόσωπα! Δυό δάκρυα ξεφεύγουν κάτω απ' τὰ κλεισμένα βλέφαρα...

Η Νάντα εγχειρίστηκε. Οι νοσοκόμες την τίλιξαν σ' ένα οσπτόνιο και την κατέβασαν στο φορετό.

— Ε! πώς πάει η άρρωστή μας; τη ρωτά γελώντας.

— Ω! μαμά... είμαι... καλά πιά... Ε;... δέν... δέν εν' έτσι; άρρωστί με κόπο η Νάντα.

— Ναι, παιδί μου, ήσυχασε. Μη μιλάς, δέν κάνει, άπαντά η μητέρα.

Κι' η Νάντα ζαλισμένη, ξανακλείνει τὰ μάτια της.

Είναι τόσο εγχειρισμένη που γλύτωσε απ' το φορετό πόνο! Τώρα πιά τὸ πνευματικόν τὸ παχαίρει δὲ θά ξαναοχίσῃ τὰ σπλάχνα της άνακατευγτάς τὰ!

Και τώρα κάτω απ' τὰ κλειστά βλέφαρα κερνοῦν σκηνές μελλοντικῆς εὐτυχίας.

Κρητισπούλα

Η ΔΗΜΗΤΡΟΥΔΑ

Κάθε πρωί βλέπω τὴ Δημητρούδα — εἶσι τὴ φρονιάζουν ὄλοι στὴ γειτονιά — νὰ πηγαίνεσθεταί απ' τὴ βούση στὰ γόρφα σπείτα και νὰ κουβαλά με τὰ κοκαλιάρικα χέρια της νερό.

Εἶναι μιὰ γριούλα κοντὴ, άδύνατη, ναυαγία τῆς τύχης, μ' ἕνα σάλι κουρελιάτικο στὸ κεφάλι της, μιὰ φούσκα μάθη που ἔσπρωξεν απ' τὴν κολυκαίρια; κατὶ παλαιότητα τρύπια στὰ γυμνά πόδια της.

Κρητισπούλα, καυσαίνοντας κῆθε τόσο, κουβαλά τὸ νερό γιὰ ἕνα κομμάτι ψωμί.

Και τὴ βλέπω κάθε πρωί νὰ ἀγκομαχάει βασιάντας τὸ βάρος τοῦ κοινῆ, ἐνὸ τὰ μικρὰ παιδάκια τὴν κοροϊδεύουν και τὴν περγελοῦν, χωρὶς νὰ καταλαβαίνουν τί μεγάλο κακὸ κάνουν.

Κι' αὐτὴ ἡ κακομοίρα, που χωρὶς νὰ πειράξῃ κανένα τὴν πειράζουν, τὰ ὀπαφῆρα ὄλα χωρὶς νὰ βαρυνθῶν ἰσχυρὰ.

Κανένα δέν ἔχει, σὸν κόσμο! Δὲ παντρεύτηκε κι' εἶσι δέν ἔχει παιδιά! Μὰ γι' αὐτὸ ἴσα-ἴσα ἀγαπᾶ πολὺ τὰ παιδάκια κι' ἀδιαφορεῖ ἀν' αὐτὰ τὴν πειράζουν.

Κάποτε πού ἕνας πατέρας εἶδε τὸ παιδί του νὰ τὴν περιγελά, ἔτρεξε ἔτομος νὰ τὸ δαιρή. Μὰ κείνη ὄρμησε, ἔπιασε τὸν πατέρα απ' τὸν ἀγκώνα και με τὸ γλυκύτερο ὄφος τοῦ κόσμου τοῦ εἶπε:

— Μη δόρνεις τὸ μικρό, γιατί εἶναι κριμα. Δὲ με πειράζουν τὰ καϊμένα τὰ παιδάκια, διασκεδάζουν μόνο μαζί μου κι' αὐτὸ μ' ἀρέσει.

Τὴν καϊμένη πῶς τὴ λυπάμαι!

Ἄν ἦταν μόνο ἡ φτώχεια της κι' ἡ κακομοίρα της, δὲ θά μὸ προξενούσε τόσον ὀκτίο, ἀλλ' ἡ καλὸσύνη της, ἡ μεγάλη της καλὸσύνη μὸ κάνει νὰ τὴ συμπαθᾶ πολὺ και νὰ νιώθω βαρειά λύπη στὴν καρδιά μου δταν βλέπω νὰ τὴν περιγελοῦν τὰ μικράκια.

Γιὰ μένα καλύτερα θά ἦταν νὰ πάροη τὴν ἀγνή της ψυχούλα ὁ Πανάγαθος Θεός γιὰ νὰ μὴ βασανίζεται ἀπ' τὴ φτώχεια και τὴν κακία τοῦ κόσμου.

ΠΟΝΕΜΕΝΕΣ ΨΥΧΕΣ

— Κάσαστε ἑλεημοσύνη, κύριοι. Μὲ τὸν ἴδιο πάντα μονότονο και κατακαλεσιτὸ τόνο, μιὰ γοῦ ἀρχόταν πρὸς τὸ σκαυδορῶμι τῆς Δημαρχίας.

Τὰ δεκανίκια, που στήριζαν τὸ κατακουρασμένο κορμὶ της, παλιά πιά ἀπ' τὴν πολυκαιρία, ἦταν στὰ τελευταία.

Τὰ κουρελιασμένα ρούχα της και τὰ τρύπια της παπούτσια, ἄφιναν τὸν καθένα νὰ καταλάβῃ βαθεῖα τὴ φτώχεια της γριάς.

Κάπου-κάπου, τῆς ἔδιναν ἀπὸ καϊμιά δεκάρα, ἀλλὰ τόσο σπάνια. Οἱ περισσότεροί διαβάτες κερνοῦσαν βιαστικοὺ χωρὶς ὄφει νὰ τὴν κοιτᾶζουν.

Πλησιάζοντας, ἔτρεξε κάτω ἀπ' τὸ παρόδιό μου, και τότε δυναμώνοντας τὴν ἀδύνατη φωνή της μὸ φώναξε:

— Ἐλεημοσύνη, κόρη μου, κι' ὁ Θεός, νά... σοῦ... χα... οἰ... σε... ὅτι ἐπιθυμῶ ἡ καρ... διὰ σου. Ἐχάσω καπέλο εἰκοσιπέντε χρο... νων... ὄμορ... φη... λυγ... ρή...

Ἡ φωνή της κοβόταν ἀπ' τοὺς λυγμούς. Βαθεῖα συγκινημένη ἀπ' τὸ θεῖμα αὐτὸ, ἔτρεξε νὰ τῆς φέρω ὅτι μποροῦσα.

Ἄνοιξε τὸ σακούλι της και τᾶβαλε, προφέροντας λέξεις εὐχαριστίας που ἔδειχναν τὴ μεγάλη της εὐγνωμοσύνη.

Ἄφου μὲ χαϊρήθηκε, ἔφυγε ἀργά-ἀργά, ἐνὸ τὸ σταχτομάρο κέπελό της νύχτας ὄλο και ἄπλωνόταν.

Τρελλὴ Πεταλούδιτσα

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ο καθηγητῆς στὴ Δροσοστάλαχτη: πὸν γράφει στὸ μαυροπίνακα:

— Ἐβίως, παιδί μου, τὸ ἕνα λάμβδα ἀπὸ τὴ λέξη πολὺ.

Κι' ἡ Δροσοστάλαχτη:

— Ποῦ ἀπὸ τὰ δύο, κύριε καθηγητῆ; ὄμοιος Μιράντας

*****

ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΗΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τῆς Α' Περιόδου (1879 - 1892) ἀπὸ τοὺς ἐκδοθέντας 24 τόμους ὑπάρχουν ἀκόμη μόνον οἱ ἔξης τρεῖς: 7ος, 14ος, και 18ος. Ἐκαστος τόμος δρχ. 25, ταχυδρομικῶς δὲ ἀποστελλόμενος δρχ. 28,50 διὰ τὸ Ἐσωτερικόν και δρχ. 40 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Τῆς Β' Περιόδου (1894 - 1932), ἀπὸ τοὺς ἐκδοθέντας 39 τόμους ὑπάρχουν οἱ 38 (διότι ὁ τοῦ 1918 ἔχει ἐξαντληθῆ). Ἐν τούτων, οἱ μὲν Τόμοι τῶν ἔτων 1894 - 1928 τιμῶνται ἕκαστος ἀρχαφός δρχ. 80 και ραμμένος δρχ. 85. Οἱ δὲ Τόμοι τοῦ 1929, 1930, 1931 και 1932 τιμῶνται ἕκαστος ἀρχαφός δρχ. 110 και ραμμένος δρχ. 115.

Ταχυδρομικὰ τέλη ἑκάστου τόμου προσθετὰ εἰς τὰς ἄνω τιμὰς: Διὰ τὸ Ἐσωτερικόν δρχ. 5 ὁ ἄρχαφος και δρχ. 15 ὁ ραμμένος, διὰ δὲ τὸ Ἐξωτερικόν δρχ. 35 εἴτε ἀρχαφος εἴτε ραμμένος.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΗΣ

Ἀθήναι, 42 ὁδὸς Ἐθελίδου, τὴν 3 Μαΐου 1938

ΔΗΛΩΣΗ

Ἄν παραλαβῶντο γράμματα με ἀνεπαρκῆς γραμματόσημο, γιὰ τὰ ὅποια πρέπει νὰ πληρωθῶσιν ἐπὶ τόπου. Ζυγίζετὰ και βάτετε τὸ γραμματόσημο σωστὸ. Ἄν ἀπαντᾶσὲ κατὰ τὸν ὅρον γιὰ πράγματα που τὰ ἔχει ὁ Ὁδηγὸς τοῦ Συνδρουητοῦ. Τιμᾶναι δρχ. 5, ταχυδρομικῶς δρχ. 6 γιὰ τὸ Ἐσωτερικόν και 7 γιὰ τὸ Ἐξωτερικόν, και πρέπει νὰ τὸν προμηθευθῆ ὅποιος θέλει νὰ λαβαῖν μέρους στὴν κίνηση.

ΕΝ' ἀπὸ τὰ ἀρχαιότερα βιβλία τῆς Παιδικῆς Βιβλιοθήκης Ἐλευθεροπούλας — που στολισθηκε τελευταία με ἔργα σάν τὸν «Ὀλιβὲρ Τουῖς» τοῦ Δίκηνς και τὸ «Γόρφο ἀπὸ τὴ Φουκίη» τοῦ Στόικ — εἶναι και ὁ «Κεφαλόραξ» τοῦ Γρ. Εὐνοπούλου. Ἀστὴ τῆς φορᾶ, ὁ συγγραφέας μας πῆρε ἕνα γαλλικὸ ἀριστοῦργημα, τὸ «Βράχο τῶν Γαλάρων» τοῦ Σαντώ, και τὸ διασκεῖασ, τὸ ἀνεπτύξε, τὸ ἐξελλῆτισε, τόσο πὸν νομίζεις πῶς εἶναι πρωτότυπο. Τερπνότητα και διασκεδαστικότητα, τὸ παιδικὸ αὐτὸ μυθιστόρημα ἔχει και τὸ χάρισμα, ὄχι μόνον νὰ συγκινῆ, ἀλλὰ νὰ κινή και τὸ γέλιο. Τὸ συσταίνω σ' ὄλα τὰ παιδιά, προπάντων τὰ ἀπὸ 8 ὄς 13 χρονῶν. Κομψότητα, τυπωμένο και εἰκονογραφημένο, πωλεῖται και χωριστὰ δρχ. 50.

Εἶναι βέβαια ἀπουσία, Μαργαριταρένια Βασίλισσα, στὴν Τ' Τυμνακίση, νὰ πᾶρῃ σ' ἕνα μόνο μᾶθημα 8 και σ' ὄλα τᾶλλα 9 και 10. Σὲ συγχάρω λοιπὸν γι' αὐτὴ τὴν ἐπίδοση κι' εὐχομαι τὴν ἴδια και στοὺς ἔρχομένους Διαγωνισμούς. Νὰ προσέγγῃ ὅμως τὰ μάτια σου. Ἄν τὰ αἰδοῦνθῃς πάλι κουρασμένα, ἐλάττωσε τὴ μελέτη και δέν πειράζει. Ἄν δέν πᾶρῃς τοὺς πρώτους βαθμούς, πᾶς στὸν ἀδελφὸ σου με μὸ γράφη και νάσαι βέβαιος πῶς δέν θά τὸν... κοροϊδέψω!

Νομίζω, Ἄγνωστο Ἀμρογιάλι, ὅτι ὁ «Νουῖας» δέν ὑπάρχει ἀκόμη στὸ Σῦλλογο τῶν Ἀνέμων και μπορεῖς γὰ πᾶρῃς αὐτὸ τὸ ψευδώνυμο σου. Τὰ μέλη ὄμως που θά γίνων κατόπι; θά βροδῶν τοὺς ἀπλοῦς Ἀνέμους... ἔξηγητῆμένους και θά καταφύγουν ἴσως στοὺς συνθέτους: Σιροκαλεθάντες, Ὀστριαγράμτες, και καθεξῆς. Ἄμ' ὁ Σῦλλογος τῶν Ὀλυμπιῶν Θεῶν — που δέν μπορεῖ νᾶχη παρὰ μόνο δώδεκα μέλη; Γιατὶ τόσο ἦταν οἱ Ὀλύμπιοι. Ἐκτός ἀν συμπεριλάβου τὴν Ἥθῃ, τὸ Γανυμήδη, που ἔμεναν κι' αὐτοὶ στὸν Ὀλυμπο, ἢ ἀν παίρουν κι' ἐπιθετὰ θεῶν γιὰ ψευδώνυμα, Φοῖβος, Παλλάς, Νεφεληγερέτης, Ἐνοσειχθων κτλ. Σὸ ἔσται 15 τετράδια.

Τὸς Ἀούζη, εἰδὸ στὰς Ἀθήνας ἢ «Ἀνιέζα» παίχτηκε ἀκριβῶς ὅπως τυπώθηκε στὴ «Νέα Ἐστία». Ἄν οἱ ἠθοποιοὶ στὴν Ἀλεξάνδρεια ἔκαναν και προσθήκες; δέν ἔξρω. Τὸ βέβαιον εἶναι ὅτι αὐτὸ τὸ σονηθίζου πολὺ οἱ ἠθοποιοί. Κι' εἶναι μιὰ κακὴ συνήθεια, γιὰτὶ σπάνιως προοήθηκται ταυριάζει στὸ ἔργο, χωρὶς νὰ φαίνεται ξένη και χωρὶς νὰ τὸ χαλά. Συνήθως αἱ προσθήκες εἶναι ἀσάφεια πὸν κάνουν τὸν κόπο και γελᾶ. Ἄλλὰ τόσο πρόστυγα και τόσο ἔξω ἀπὸ τὸ πνεῦμα ἢ ἀπὸ τὴν ψυχολογία τοῦ ἔργου! Ἐνέκρινον ψευδώνυμο τῆς ἀδελφῆς σου. Ἰπὸλοιπο στὴ διάθεσή σου δρχ. 7,60.

Ὅπως θέλεις, Δίλ: και ταχυδρομικῶς

μπορῶ νὰ σοῦ στέλνω ὅτι μὸ παραγγέλλεις, και στὸ γράφητό μου νὰ ἔρχεσαι ἢ νὰ στέλνης νὰ τὸ παίρνης. Σοῦφταν λοιπὸν «τὰ λίγα μυαλά που ἔχεις» ἀπὸ τὴ χαρὰ σου ἕως τὴν ἀπάντησή μου; Ἄν τὸ πιστεῖω, Ἀποδείξη οἱ λαμπροὶ βαθμοὶ σου στὸ σχολεῖο. Ὁ, θρησῶμαι πολὺ καλά τὴ μακαρτίσση τὴ θεῖα σου, τὴν Ἰδιότροπη Σανθοῦλα, που τόσο διακρίθηκε στὸν κόπο μου και τόσο ὄρατα γράμματα μὸ γράφει. Βλέπει με χαρὰ μου πῶς ἀκολουθεῖς τὰ ἴχνη της.

Ὁλήν Βλαστὲ, πρῶτα τὰ μαθήματα, και γι' αὐτὰ δέν παραπονοῦμαι. Σὸ ἔσται λαυόχαρτο γιὰ τὴν ἀδελφῆ σου και πῆς της ὅτι με μεγάλη χαρὰ θά ἐκναῖδαμε τὸ παλιὸ τῆς ψευδώνυμο Ἄχ! Πόλη, που τόσο μᾶς συγκινοῦσε. Ναί, αὐτὸ νὰ ξαναπαρῆ, ὄχι ἄλλο.

Πολὸ μ' εὐχαρίστησε, Μαυρομάτα, τὸ πρῶτο σου γράφημα. Ἄπ' αὐτὸ φαίνεται και καλὸ κι' ἐκτελεστικὸ κερτίσι. Γιὰ τᾶρναμα τοῦ Πάχα ἔχεις πολὺ δικίο: τὰ σφάζουμε κάπως... ἐπιδεικτικὰ. Φυσικά, ὄφει νὰ μὴν τὰ τρώμῃ θά μπορούσαμε, ὅφει νὰ τὰ τρώμῃ χωρὶς νὰ τὰ σφάζουμε Ἄλλ' αὐτὸ τὸ ἔθιμο, νὰ σφάζουμε τὸ ἀρνὶ τοῦ Πάχα ζωντανὸ και νὰ τὰ σφάζουμε — γιὰ τὸ καλὸ τάχα — στὸ σπῆτι, εἶναι πολὺ σκληρὸ και πολλὰ παιδιά τὰ κάνει νὰ κλαῖνε.

Ζήτω τὸ 21, στὸ ὄν' ἀπὸ 215 Κρυπτογραφικὸ τοῦ 19ου φυλλάδιου ἔγινε τυπογραφικὸ λάθος: ἡ προτελευταία λέξη δέν εἶναι νῆσος, τοῦ Ἀιγαίου — ἔπος ἢ τελευταία — ἀλλὰ τὸ οὐσιαστικὸ πὸν βρήκες πολὺ σωστὰ, και πὸν κι' οἱ ἄλλοι ἄλλες βέβαια. θά τὸ βροῦν και θά καταλάβου τὸ λάθος πὸν ἔγινε στὸν ὄρθισμό. Ἡ ἀρχαία παροιμία «καὶ παρὰ μου χάρις εἶσι!» σημαίνει «καὶ στὰ ποντικά ὑπάρχει εὐγνωμοσύνη», κι' εἶναι ἀπὸ κάποιο μῦθο, ὅπου ἕνα ποντικὸν ἐλευθερώνη ἕνα λιοντάρι δειμένο, τρώγοντας ἀγά-ἀγά τὸ σκουῖ.

Μὰ βέβαια, Μορτάκι, τώρα εἶσαι ὄρκατὰ μεγάλη γιὰ νὰ λαβαῖν μέρος και στὴν κίνηση. Θέλεις, βλέπω, νὰ γίνης και προσκοπῆ. Καὸ δέν εἶναι και, ἂν ἦβελαν κι' οἱ γονεῖς σου, ἔγω δέν θά σὲ ἀπέτρεπα. Ἄλλ' ἀπὸ οἱ γονεῖς σου δέν θέλουν — και ὄχι βέβαια τὸ λόγο τους — πρέπει νὰ διακοπῆς. Ὅταν ἀπὸ τὴ λύση μᾶς Ἀσκήσεως λείπη μιὰ λέξη, οἱ ἄλλες ὄμως εἶναι σωστῆς — π: χ: σὲ μιὰ Πυραμίδα, σὲ μιὰ Ἀκροστιχίδα — θεωρῶ τὴ λύση ὄρθη.

Ἄ, νὰ κι' ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος, που μὸ γράφει γιὰ νὰ δειγῆ τῆς ἀδελφῆς του πῶς δέν φοβόταν μὴ τὸν κοροϊδέψω. Μὰ βέβαια, καλὸ! Κοροϊδῶσθ ἔγω ποτὲ τὰ παιδια μου, ὅτι κι' ἔπος κι' ἂν μὸ γράφουν; Καὶ τὸ γραμματικὸ τοῦ Μεν. Ἀλεξάνδρου εἶναι πολὺ καλὸ. Ἐλαῖω νὰ ἐξακολουθήσῃ.

Μὰ φίλη μου ἀπὸ τὴ Θεσσαλονίκη — κι' ἐπειδὴ με παρακαλεῖ νὰ μὴ γίνῃ λόγος, δέν ἀναφέρω τὸν ὄνομα της — ἀπορεῖ πῶς, εἰ νὴ ἡ Χαρὸμένη Συντροφιά! λέγεται διαπλάσιαικὸς Σῦλλογος, δέν φροντίζει καθόλου γιὰ μένα, ἀλλὰ κοιτᾶει μόνο πῶς νὰ διαδῆξῃ τὸ «Μακεδονοπούλο». Κι' εἶναι μάλιστα τοὺς ἔκαμε αὐτὴ τὴν παρατήρησῃ, τῆς εἶπαν: «Ὁ, ἀδελφε, τὴ διαπλάσιαι τὴν ἔκαμε κατὰ τὴν ἰσχυρὰ;». Κι' ἔγω ἀπορῶ πολὺ γι' αὐτὸ, που και ἄλλοι φίλοι μου μὸ τὸ ἔγραφαν. Ὅχι βέβαια πῶς ἢ διάδοσῃ τοῦ «Μακεδονοπούλο» μπορεῖ νὰ με βλάψῃ. Ἄλλὰ δέν μὸ φαίνεται σωστὸ νὰ μαρτυροῦνται διαπλάσιαι, και ἰσχυρὸν ὄλλογο στ' ὄνομα μου, κι' ἔπειτα νὰ βγάζουν ἕνα περιόδικὸ κι' αὐτὸ νάσαι ὁ

Πῶς θά περάσετε πὸ εὐχάριστα τὸ καλοκαίρι σας; Εἶναι ἀπλούστιο: Θά προμηθευθῆτε ὄσους περισσότερους μπουρεῖτε

“ΤΟΜΟΥΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,”

και θά τοὺς πάρετε μαζί σας στὸ ταξίδι, στὴν ἐξοχῆ, ὅπου θά πάτε, — ἀλλὰ κι' ὅπου θά μείνετε, — γιὰ νὰ περάσετε τίς Διακοπές.

Κι' ἕνας μόνον Τόμος τῆς Β' Περιόδου, ἀκριβῶ, με τίς 400 του σελίδες, με τὰ τρία ἢ τέσσερα μυθιστορήματα του και με τὰ τόσα ἄλλα που περιέχει. Ἄν πάρετε μάλιστα τὸν Τόμο τοῦ 1929 ἢ τοῦ 1930 ἢ τοῦ 1931 ἢ τοῦ 1932, που ἔχει 620 σελίδες ὁ καθένας και 25 μυθιστορήματα οἱ τέσσερις μαζί, τί ἄλλο θέλετε;

Τιμοκατάλογος δημοσιεύεται στὰ φυλλάδια συχνά. Συμβουλευθῆτε τὸν και κάμτε εὐχαίτως τὴν προμήθειά σας, ἂν θέλετε νὰ περάσετε ΤΟ ΠΙΟ ΕΥΧΑΡΙΣΤΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ

μόνος σκοπὸς τους. Καλύτερα νὰ τὸ ποῦν καθαρά. Γιὰ νὰ τὸ ἔβρουν τουλάχιστο τὰ Διαπλάσιαι που γίνονται μέλη τῆς Συντροφιάς και σ' ἄλλες πόλεις, με τὴν ἴδια ὄφει ὑποστηρίζουν ἕνα διαπλάσιαικό σῆλλογο.

Κι' ἔγω συγκινηθῆκα, Ἐθνοφραγέ, μ' αὐτὰ που μὸ γράφεις γιὰ τὴν γαγιά σου. Τὴν εὐχαρίστη γιὰ τὴν εὐχὴ που μὸ ἔσται. Μακάρι νὰ ζῆσῃ πολλὰ χρόνια ἀκόμη, γιὰ νὰ παίρνης τὴν εὐχὴ της κάθε πρωτὸ που φεύγει γιὰ τὸ σχολεῖο. Καὶ θά ζῆσῃ, ἀφοῦ καθὸς μὸ γράφεις, ἔχει τόσο γερὴ κρᾶση και διατηρεῖ τίς δυνάμεις της. τὸ μνημονικὸ της, και μπορεῖ ἀκόμη, στὰ ἐναντήτα της χρόνια, νὰ πλέκῃ κάλτσα και κωντέλλα!

Ἐἴθε στὸ Ἀδελφικό Τριπολιτσάκι! Πῆρε τὸ Α' Βραβεῖο στὸν ἐτήσιο διαγωνισμό ἑκθέσεως που κάνει τὸ σχολεῖο του. Τὸ θέμα ἦταν «Ποῦ ἀπὸ τὰ ἔφρετινὰ μαθήματα ὄς ἔκαμε τὴν περισσότεραν ἐντύπωση και διατί;» και τὸ πραγματεῖθηκε ὄρκατότα σάν... Διαπλάσιαικό που εἶναι. Γιὰ βραβεῖο τὸ ἔδωσαν με μεγαλοπρεπέστατη εἰκόνα που παριστᾶνε τὸ Χριστὸ νὰ διδάσκη στὸ νὰ τὸ Σολομῶντος. Δοῖτον κι' εἰς ἀνῶτερα!

Σαμουτοπούλα, ἐνέκρινον μετὰ χαρᾶς τὸ ψευδώνυμο τοῦ ἀδελφῆ σου — τὸ πρῶτο ἦταν ἐλευθέρου — και περριμένα νὰ μὸ γράψῃ κι' ὁ ἴδιος. Ἄλλὰ καὶ σὺ νὰ ἐξακολουθήσῃς νὰ μὸ γράφεις. Ἄν εἶναι λόγος νὰ σουρῶνθῃς, ἐπειδὴ μὸ φαίνεται στὴν κίνηση ὁ ἀδελφός σου, ὄφει εἶναι ἀκριβῶς νὰ κάμῃς τόπο... στὰ παιδια.

Χαίρω πολὺ, Ὁθέλλε, που ἀποφάσισας και σὺ νὰ μᾶρῃ στὴν κίνηση — ἂν και ἀργησῇ λίγο, ἀφοῦ εἶσαι δύο χρόνια συνδρομητῆς. Στὰ ἀποτελέσματα τοῦ Διαγωνισμοῦ που ἔλαδες μέρος, θάναρεθῆς με τὸ ψευδώνυμο αὐτὸ, ἀδιάφορο ἂν εἶταν θά δημοσιευθῶν, ἢ ἰσχύς του θά ἔχη λῆξει ἢ θά ἔχῃς πάρει ἄλλο. Ἐἴσι γίνεται πάντα ἀναφερόμεται κανεῖς με τὸ ψευδώνυμο που ἔχει σημαῖο στὴ Σῦλλογῆ του, στὴν ἀπάντησή του κτλ.

Πολὸ καλὸ, πολὺ καθαρὸ και χωρὶς κανένα λάθος τὸ γραμματικὸ σου, Δόξα Τσιάνου. Δύσκολα θά πιστεῖαι κανεῖς πῶς τὸ ἔγραψῃ ἕνα κερτίσι 8 χρονῶν που πάει στὴν Γ' τοῦ Δημοτικοῦ. Νὰ ἐξακολουθήσῃς νὰ μὸ γράφεις, νὰ ρωτῆς δταν δέν ἔξρω πῶς γράφεται μιὰ λέξη, και νὰ ἰδῆς τί γρηγορὰ θά μάθῃς και καλλιγραφία και ὄρθογραφία περιφημῆ. Χαίρω πολὺ ἢ διακόμω σας στὸ σχολεῖο ὄς διαβάζει καλῶς μὸς τόμο.

Και μένα, Κυρά-Φροσύνη, μὸ ἔρεσε πολὺ αὐτὸ τὸ διήγημα τῆς Μάγισ Ἀρόσου. Ἄν τᾶρα πῶς εἶσαστε φίλες και χάρηκα πολὺ. Γιὰ τὴ συνεργασία τώρα. Ἄπο καιρὸ ἦθελα νὰ σοῦ πᾶ ὅτι εἶσαι λίγο παρατυπη. Στέλνεις δύο και τρία κομμάτια μαζί — ὅπως σῆμερα, δύο ποιήματα — ἂν ἦσουν δύο πρόσωπα χωριστὰ. Στὸ ἔξῃ σὲ παρακαλῶ νὰ μὸ στέλνης ἀπὸ ἕνα και νὰ τὸ διπογράφῃς μ' ὄριο ψευδώνυμο σου θέλεις; και μόνο ἀφοῦ ἐγκρίθῃ ἢ ἀποριφθῇ, νὰ μὸ στέλνης ἄλλο, εἴτε με τὸ ἕνα ψευδώνυμο, εἴτε με τὸ ἄλλο, ἀδιάφορο.

Χαίρω πολὺ, Νούλα, που εἶσαι τώρα συνδρομητῆρα με ψευδώνυμο και μποροῦμε νᾶχομε ἀλληλογραφία. Ἀπὸ τὰ ψευδώνυμα που μὸ σημαῖοσῃς, σὸ ἐνέκρινον αὐτὰ που τὸ εἶχες πρῶτο. Κατὰ λάθος τυπώθηκε «Λούλα».

Και γιὰ τὴ δικὴ σου ἔγγραφῆ και εἰσοδο στὴν κίνηση, Βραῖλιάνη, χαίρω πολὺ. θά εἶδαι τὴν ἐγκρίση τοῦ ψευδωνύμου σου. Χαίρεται ὄφει στὴ μαμιά, τὴν παλιά μου Κρυση Πηλαγοῦδα. Σὸ ἔσται αὐτὸ ὄρθη και λυόχαρτο.

Ὅρατα γράμματα μὸ ἔσταισαν αὐτὴ τὴν ἔβδομάδα κι' οἱ ἔξης: Πλατάνη, Μυστηριώδης (που ἔλαξα και τὸ κομμάτι της γιὰ τὴν Ἑλλάδα), Ἐσπεροσπιτῆς τῆς Πατρίδος, Ἄλκης Κέδρος, Ἰδανικὴ Πλευκῆς (ἂν και μὲ ἔθωρα μελάνι), Ρῶη, Βάνδα, Παταγαλάκι, Μυρομένο Πένο, Ματὰ Μαυρογένους, Ἰέρεια τοῦ Πόνου, Χανιωτοπούλα, Ἡχὸ τοῦ Ἐσθυμάνδου, Ἀημιος Ἀνθός, Ὀνειρομένη Παρτίδα και Πληγωμένη Κερδούλα. Ἐξέτελσσα τίς παραγγελίας των κι' εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλά των λόγια.

ΓΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἀπορρίπτονται: «Τὸ ναυόρισμα τῆς νύχτας» τοῦ Κεανίου. Ἐχει μαρικά ἀκατάληπτα. π. χ. Γιατὶ τὸ φεγγάρι εἶναι «χλωμὸ ἀπὸ τὴν κοίραση»; Τί σημαίνει «τὰ καντήλια τῆς σιωπῆς»; Κι' ἄλλα παρόμοια, κλήθος. «Βοήθεια» τοῦ ἴδιου. Ἀπορρίπτεται ὄς ἀντικανονικὸ. Εἶναι ὄμως πὸ καλογραμμῶνο ἀπ' τὸ πρῶτο και με μαρικά διορθώματα και λίγη περισσότερη ἀνάπτυξη τοῦ θέματος, θά γινόταν δημοσιεύσιμο. Γιατὶ ἔχει κι' αὐτὸ πολλῆς ἀκωρολεξίας. Π. χ. ἕνα γατάκι που νικαορρίζει, μπορεῖ ποτὲ νὰ λέγεται «φᾶρι»; Ἐπαγωγασμένο, κοκκαλιασμένο, ναί. — «Μὴν κλαῖς» τῆς Φεμινιστριας. Ἐχει αἰθερμα, ἀλλὰ στὴ στιχομῆρτῃ ὄσταιρε. Οἱ δημοικα-

τάληδες εξαιρετικά ρητές. — «Τό βήπημα της φράσης» τού Γ.

«Και παραυτός ο άνθρωπος ξυπνά και λογαριάζει πως η ζωή είναι σκληρή και με τόν «Αθη μοιάζει».

Καλέ, τί απαισιοδοξία είναι αυτή; Μπορεί να είναι σκληρή καρμιά φορά η ζωή, αλλά έχει και πολλές όμορφιές και πολλά καλά και δεν μοιάζει διόλου με τόν «Αθη». Ός ποιήμα γενικά άπεχνο. — «Η άνοϊξη της Μ. Π. Μ. Άντακωνικό. Πολύ άπεχνη ή στιχογραφία. — «Άγιος Βασίλης» τού Μπουμπάδ. Παράκατρο. Ός ιδέα καλό. Η έκτάσεις ίσωςρετ πολύ. — «Αναμνήσεις άπ' τήν Ιωνία» της Ροδαυρης. Δέν είναι γραμμένο στο βρος που πέκει. Στην «Διάπλασι» δέν δημοσιεύονται κομμάτια που δείχνουν τάσεις επιχρίσεως όρισμένων συγχρόνων γένωντων. Μή λησμονεϊτε ότι η «Διάπλασις» πηγάνει και σε ύπόδουλα μέρη. — «Ηλιοβασιλευμα» της Δακίης. Καλογραμμένο, αλλά δίχως τίποτε τό εξαιρετικό. Τό θέμα πολύ συνηθισμένο. — «Σούζη» τού Φάουσι. Δέν έχει καρμιά συνοχή. Τελείως ξεκράμαστο. Θα μπορούσε να γίνη ένα χαρακτηρισμένο κομμάτι με τόν νόστιμο τύπο τού κοριτσιού που παρουσιάζει. — «Ο θάνατος τού αδελφού μου τού Γολιάθ. «Μιδν βροχερή νύκτα τού μηνός Άπριλίου καθήμαθα γύρω στη φωτιά παραπλεύρωσ. ...» Τί σχολαστική γλώσσα είναι αυτή; Γράφατε πτό άπλά. Τό θέμα πολύ θλιβερό. — «Ρηγιώ» της Βάνδας. Εξαιρετικά μεγάλο. Δέν είναι και λογοτεχνικά γραμμένο. Παρουσιάζει και πολλές ανακρίθειες. Κι' δ πτό γνήσιος ακόμη Ρομαλιώτης δέν γράφει βέβαια ρομαλιώτικα στο γράμμα του, «Κι πού λές; φέρνου και τού Ρηγιώ» κτλ. Άλλο άν οι λέξεις παραμορφώνονται στο στόμα τού άπό τήν ιδιωτική προφορά. Τόν όρθό τύπο και τήν όρθή γραφή τους τήν γνωρίζει και άπτήν χρησιμοποιεί. — Θα εξακολουθήσω.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Κανένα ψευδώνυμο δέν έγκρίνεται, όπτε άναφερόνται, άν δέν συνοδεύεται άπό τό δικαίωμα, όρ. 10. — Τά έγκρινόμενα ά άναγεόμενα ίσχυουν άς τήν 30 Νοεμβρίου 1933. Όσα συνοδεύονται άπό Α, άνήκουν σέ άγρία και δέν άπό Κ, σέ κορίτσια.

Νέα Ψευδώνυμα: Κρυφά Σχολεία, ά. (!; —). Καρδιοκλέφτρα, κ. (ΕΖ). Κεφαλλονιτοπούλα, κ. (ΑΔ). Γλυκειά Ανόμνησις, κ. (ΝΚ).

Η «Διάπλασις» άσπαζεται τούς φίλους της: Μπουμπάδ (αυτόγραφο τού κ. Φαίδωνος; Έλα καρμιά μέρα να σοβ δώση γιατί για να σοβ στείλη δέν έχει καιρό) Παπαρωίταν (εύχαριστώ πολύ για τίς εικόνες, αλλά δυστυχώς είναι τυπωμένες με χαρτί και δέν φωτογραφούνται) Μεγάλο Μυαλό (σε συγγάριω για τούς καλούς βαθμούς) Καίτην Π. Θεοδόρου (Όδηγόν ίστοιλα περιμένο και ψευδώνυμο) Δεκαπταετή Ονειροπόλον (ίστοιλα 10 τεράδια) Άγριολόλουδο (εύχαριστώ πολύ για τό ξεσπάθωμα' έλπίζω να μού γράψη κ' ή νέα μου φίλη) Νυχτολόλουδο (πολύ εύχαριστός! θα μού γράψης και, όταν έχω τόπο, θα σοβ άπαντώ) Ζουάναν (Όδηγέ Έλα στο γραφείο νύχτασης: τέτοιο ψευδώνυμο δέν έχω έγκρίνει) Λευνάταν. Παροτέν, Λιχουδίτσαν, Χρουήν Πεταλονδίτσαν, Νεράιδαν τών Άγρών, Σεληνώτικων, Ορίζοντα, Δημήτριον Δόγγρινόν. Μέντιουμ, Άγραμπελην, Μπέλλαν, Ρωμάλαν Πισσιρίκιον, Τριφασικόν κτλ.

Είς όσας επιστολάς έλαδα μετά τήν 3 Μαΐου, θάπαντήσω στο έρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τού 264ου Διαγωνιστού Δύσων. ΑΙ λύσεις τού συλλαβίου τούτου είναι δε τρει μέρη τής 6 Ιουλίου.

262. Δεξιόγραφος

Κάποιε θεά στολίζεται Μ' άνη σεργά ώραία, Κι' άμέσως έμφανίζεται Βασίλισσα άρχαία. Έλλας τού μέλλοντος

263. Στοιχειόγραφος

Κερασφόρο ζωό είναι, Μ' άν τού κόμης τό λαϊμό, Πλούσι' άρχαία πολιτεία Θά τό κάμης στο λεπτό.

264. Στοιχειοτονογράφος

Είς τούς νικητάς με δίνουσ Τρία γράμματ' άν μοι σβύσης Και στο τέλος με τονίσης, Με άνάβουσ και με σβύνουσ.

265. Δημιόδες Δίνγμα

Στραβολαμασμένη ή μάνα Και μαλαματένια ή κόρη, Τώρ' άν πής και για τό εγγόνι, Σπύροτ μοναχό!

266. Πυραμίδες

+ *+* **+** ***+*** ** *+*** * * *+* * * *

Όριζοντίως έκ τών άνω: σύμφωνον, ώρα τού έτους, κένταυρος, άμαζών, άρχαίος κεραιγητής. Οι σταυροί καθέτως άνωτος.

267. Κρυπτογραφικόν

1 2 3 4 5 6 7 8 2 = Ρήτωρ 2 8 4 3 2 = Μέρος τού ναού 3 5 6 7 1 3 2 = Άρχαίος ποιητής 4 5 6 7 3 2 = Δύναμις 5 3 4 6 = Εργαλειο και σαλάτα 6 5 8 2 = Άρχαίος θεός 7 5 1 6 = Αοιδμός 8 5 6 = Θεά

268-272. Μαγικόν Γράμμα

Τη άνταλλαγή ένός γράμματος έκάστης τών κάτωθι λέξεων δι' ένός άλλου, πάντοτε τού αυτού, να σχηματισθόν άνευ άναγραμματισμού άλλαι τόσαι λέξεις:

άινός; πύλος; λάβα, Δανός, Έρις.

273. Φωνηεντόλιπον και Έλληπσύμφωνον εκ άπλής Δεδοστικίδος

Τά μέν άρχικά τών κάτωθι ζητούμένων λέξεων άποτελοθν φωνηεντόλιπον τού τύπου

*** ** *

τά δε δεύτερα έλληπσύμφωνον τού αυτού τύπου και τού αυτού άρχαίου γνωμικού:

1. Μέταλλον κοινόν 2. Αϊσθησις 3. Δένδρον όμορφόφρον 4. Περιφρασ διά τό μαντεϊόν της πόλις 5. Φυτόν άρωματώδες.

274. Μικτόν

πτο - ου - κλ - αι - δν - ιαι Γολιάθ

275. Γρίφος

Όδη ή γεννήσι τόκοι νείκος Φωτισθό Σκοτάδι

ΑΥΣΕΙΣ

τών Πνευματ. Δοκίμασιον τού φύλλου 8 91. Άντιόνας (άστο, άνηξ). — 92. Άτλας άλας. — 93. Ήλιος Ήλιος. — 74. Ίούρος Ίούδος. — 95.

Α Τ Σ 96. ΠΕΡΙΑΝΑΡΟΣ Ρ Ι Α (έρείκιον, Ροδανός, Ίόνιον. Άν ΔΑ Ρ Ε Ι Ο Σ δεις, νάρδος, Δα Ν Ρ Μ νία, όπιον, σά Ι Ι Ι ρος). — 97. Σάφρο Α Σ Σ σι. πάσιν ή σιγή πρέπει. (Η άνάγγνασις κατά στίχον έκ τών κάτω και εκ δεξιών). — 98. ΝΙΟ ΒΗ (Νάρθηξ, Χίος, πύΟν, ΚέσΒερος, ΔιοσΉδης). — 99. Εί άναγκαϊον εϊη άδικεϊν ή άδικεϊσθαι, έλοιμην άν άδικεϊσθαι. — Ουαί τοίς ητημένοις (ου, ετ εις ιτ, ιμ έν ις).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[ΑΓ'—283]

Τριανταυλλέτιο δάκρυ! Γιατί δέν άπαντάτε στην (ΑΓ'—167); Περιμένα τετραδιάκι. Τάσας Δούξης

[ΑΓ'—284]

Αλληλογραφά και άνταλλάσσο τετραδιάκια. Δ/σις: κ. Μιχαήλ Μιχαλόπουλον, Τρίπολιν, διά: Έγχο τού Μαινάου

[ΑΓ'—285]

Μ. Μαρογένους, έγώ Ούρ. Νικ.; άπατίζαι. Τατιάνα=Δορυλ. Ήσάτα. Ναυτάκι

[ΑΓ'—286]

Ωςεις εύγενικά διαπλοσάπουλα, χαρίστε σε μένα: λίγη χαρά μ' ένα σας γραμματάκι. Δ/σις: κ. Ζαρκαδούλαν, Φρούραρον, Κοζάνην, διά: Καρδιοκλέφτρα

[ΑΓ'—287]

* ΓΟΗΣΕΣ* Βόν Παράτημα «Χαροίμηνης Συντροφιάς» έν Κοζάνη. Πρόδρος: Σδυομένη Έλπίς, Ταρίας: Θλιμμένη Ροητεία, Γραμματέις: Παρήγορος Άγγελος, Μέλη: Καρδιοκλέφτρα, Άγγελος Έλπίδος.

[ΑΓ'—288]

Αποκαλύψης: Άκτις Έλπίδος=Ίωάννα Τζαλεπίδου, Αλιαν=Ψιμάρα. Μαντό Μαρογένους.

[ΑΓ'—289]

Γέν Πέτροβις, τί κάνουν οι μπουκλίτσες σου; Σούζη

[ΑΓ'—290]

Θιας Χόλλογουντ, συγγνώμη... όπνον έλαφρό. Σούζη

[ΑΓ'—291]

Θιας Χόλλογουντ, δ Α. Παναδόπουλος είναι διαπλοσάπουλο; Α Ι Σούζη

[ΑΓ'—292]

Σούζη, δέν τρώω κουτέχορτο. Ι. Ψ. Έτσι: Ζάν Μυρά

[ΑΓ'—293]

Υπερφυσικά Μπερπέ=Σταβρος Δ., Λευκαδίτικο. Άκραγαλι = Ίωάννης Θ. Σίς γνωρίζω. Λεοντιδής.

[ΑΓ'—294]

Σούζη, Ι. Ψ: είσαι Β... Μουζόνι

[ΑΓ'—295]

Ανταλλάσσο Μ. Μυστικά. Σειλίτα: Ίεράν Μητρόπολιν Κοζάνης, εις Κοζάνην, διά: Θλιμμένη Ροητεία